

Nici celui drept, legi;
Nici înțeleptului sfaturi;
Dar nimeni n'a știut încă
prea mult.
GRACIAN

Adevărul - Literar - și Artistic

FONDATORI: AL. V. BELDIMAN 1888-1897
CONST. MILLE 1897-1920

Prim-redactor: EMIL D. FAGURE

Din vremurile idealismului

Adolescența generației noastre, a trecut printr-o vreme de luptă și agitație intelectuală luminată de soarele idealismului. În fața „Convorbirilor Literare” cari adunaseră tot ce produsea mai de valoare în literatură și știință generația precedentă, se ridică gruparea de „Contemporani” care vesele în sunete de fanfară aparău unei lumi noi, pentru înțelegerea și pregătirea căreia tot ce simte și gândeste, trebuie să se înarmeze. Dacă la „Convorbiri” centrul impregnat căruia se grupau „noi”, îl forma Maloescu, canalul mișcării portate de „Contemporani” era un tânăr emigrant rus, nu cizmar și poet ca altă dată Hans Sachs, dar birtaș și critic, un tip de apostol, cum se nase și se desvolta în imensitatea melancolică a unișei Rusii. Era Ghera.

„Adevărul literar” de altă dată a fost și el popularizat de idealul care îl chema expune și propovăduia: far moii din generația care scriem acum la seria de față a acestei gazete, ascultam oprindu-ne răsuflarea, vestea cea nouă și măntuitoare ce răsună și asistăm la duelul intelectual dintre Maloescu și Ghera, cu pasiunea cu care adolescenții de azi asistă la un meci de fotbal sau la un meci de box. Bun e sportul, dar mai bună e pentru tineret preocuparea intelectuală. Idealul e să se unească amândoi, dar nu mai pot oprimi să nu cred că predominarea preocupărilor sportive în ultima linie păgubitoare și că armonizarea cu ea, pe cele intelectuale nu se poate obține decât asigurându-ne preocuparea acestor din urmă. Nu numai pentru că în definitiv sportul nu e scopul, ci alături de a asigura omului posibilitatea atingerii și priceperii celor mai înalte concepții morale și intelectuale, dar și pentru că adesea în preocupările intelectuale, se simt pavăza cea mai bună a individului contra tentațiilor și pârghiilor cea mai sigură pentru propășirea națiunii.

În acea luptă dintre Maloescu și Ghera, pentru noi tineri, Ghera era un spirit critic dușman al aceluiași armelor filozofice și estetice, în care ambii luptători mânau cu apăsătoare arma argumentelor, la Maloescu o lamă de Toledo sau Damasc, la Ghera spada grea a revoluției care va să vie, suntem desigur dispuși să modificăm în multe puncte noștrii de atunci. Dar în punctul acesta nu o vom putea modifica nici odată; în punctul care privește influența binecuvântată pe care Ghera a avut-o atunci asupra direcției preocupărilor tineretului intelectual și la un moment dat, al întregii generații a optine fecundă Ghera aruncase cuvântul, examinând operele literare din punctul de vedere pur estetic și o pusese cercetarea din punctul de vedere estetic și social. Dacă Maloescu privea pe artist și opera sa, ca un obiect în sine și aplica în judecarea lor, mai ales criteriul subiectiv al impresiunilor sale, Ghera cerea ca artistul și opera sa să fie examinate și cercetate ca produse ale societății, în care trăiesc și acționează. Și în aplicarea acestui postulat, Ghera arunca și în câmpul intelectualității noastre, viața reală a materialismului istoric. Trebuie să înțelegem înțelegerea noastră ca o evoluție continuă, ca o desfășurare după anumite legi, cari nu pot fi găsite decât prin cercetarea structurii fundamentale a societății umane. Aceasta însă la rândul ei nu este altceva decât structura ei economică, modul ei de producție și de repartiție a producției, din care se deduce structura „clădirii” ei din lupta cărora iese progresul.

Ar dăci prea departe dacă să înțelegem că într-o expunere amănunțită a materialismului istoric și dacă urmărim criticile ce-i s'au adus până astăzi, are arăta ce s'a menținut dintr'insul și care sunt rezultatele la cari a ajuns. Poate că va veni ocaziunea să fac și aceasta. Acum însă vroim să constat altceva, anume influența binecuvântată, pe care a avut-o Ghera, nu numai asupra celor cari l'au urmat mai mult sau mai puțin vreme, ci asupra tineretului generației care a asistat la activitatea sa literară. Ideia criticii științifice, precum și cea a materialismului istoric, odată aruncată, au trebuit să îndrepte pe toți cei cari, putuseră lua cunoștință de dănsule, pe calea studiilor. Ele erau

Wundt despre moarte

Marele psiholog Wilhelm Wundt, care a murit acum de curând, a lăsat o autografe în care, între altele, povestește o foarte curioasă întâmplare care a avut o adâncă înrâurire asupra concepției sale despre viață. Când la vârsta de 25 ani s'a stabilit ca docent la Keidelberg, o puternică hemoptizie, urmare a surmenajului, l'a trănit în pat. Medicii desperaseră de a-l menține în viață și el însuși chemase pe frate-său, care se afla în altă localitate, ca să-l ia rămas bun pentru totdeauna dela dânsul.

„Nici odată însă — scrie Wundt în viața mea, nu am mai avut o așa impresiune de liniște complexă, ca în ceasurile acelea. Sentimentul de a fi încheiat cu tot ce putea neliniști sufletul, de a fi încheiat cu toate aspirațiile și cu orice voință, sentimentul de a fi împlinit viața, este poate cel mai înrudit cu cel al celui mai curate și mai perfecte plăceri a vieții. El presupune, ce'l drept, ca spiritul să fie fără dureri și e posibil că tocmai de aceea e refuzat multora, dacă nu celor mai mulți dintre oameni, cum se poate deduce și din faptul că se vorbește atât de mult de agonie și atât de puțin de liniște morții. A fi trăit odată această linie a morții, consider ca un câștig fără seamăn. E a de devenit inseparabil acel sentiment al incomparabilității acestei întâmplări a imposibilității ca să se repete vre odată. Tocmai de aceea e refuzat celor a căror trecere viață e însoțită de dureri. Contra acestora nu există decât un leac pe care rare ori un om îl poate atinge și care celor mai mulți le e inaccesibil: leacul constă în a uita cu totul legătură trupească cu toată puterea ce exorcită și de a pătrunde prin înfiorare de sine la acea liniște fizicească, dată de sine căreia care moare fără dureri. Acest contrast mă întâmpina încă odată acum câțiva vechi, când mi-am luat rămas bun dela un amic care se lupta cu moartea. El mi-a urât ca odată să plec din lume în completă inconștiență, fără ca să am o idee măcar de momentul despărțirii. La spitalul acestui urări mi s'a reimprimat amănunțit acele întâmplări din tinerețea mea și mi-am spus: Eu doresc contrariul și ăcel un caz nu s'a dorit să părăsească această viață, fără deplina conștiență, că și în sunți am trăit ultimul ei act. Dar încă ceva mi s'a lămurit, când mă târziu căutam să mi reprezint acest moment al ultimului limită a existenței. Este întruirea, al zice mai bine, unitatea acestei liniște a vieții cu sentimentul religios.”

De a fi înțeles tineretului spre un ideal și de a fi convins că el nu poate fi urmat, mi se realiză deși prin studii, acesta va rămâne mai mare merit și la Ghera. Cu vremea mulți au părăsit mișcarea la carei teoretician a fost el; poate cu vremea au recunoscut imperfecțiunile concepțiilor și ideilor sale și au întors spatele idealurilor tineretului; dar din inimă lor nu au mai putut smulge complet, de acența sunt sigur, nobila ideilor altruiste de libertate, de dreptate, de dragoste de aproapele, pe cari tocmai autorii și propagatorii materialismului istoric le-au învățat cu vorba și cu fapta. O conștiență mustrătoare le-a rămas, un colț de suflet în care lumina idealului și unde se mai produce, când împrejurările le irită, emoții cari li fac să se simtă omni.

B. BRĂNȘTEANU

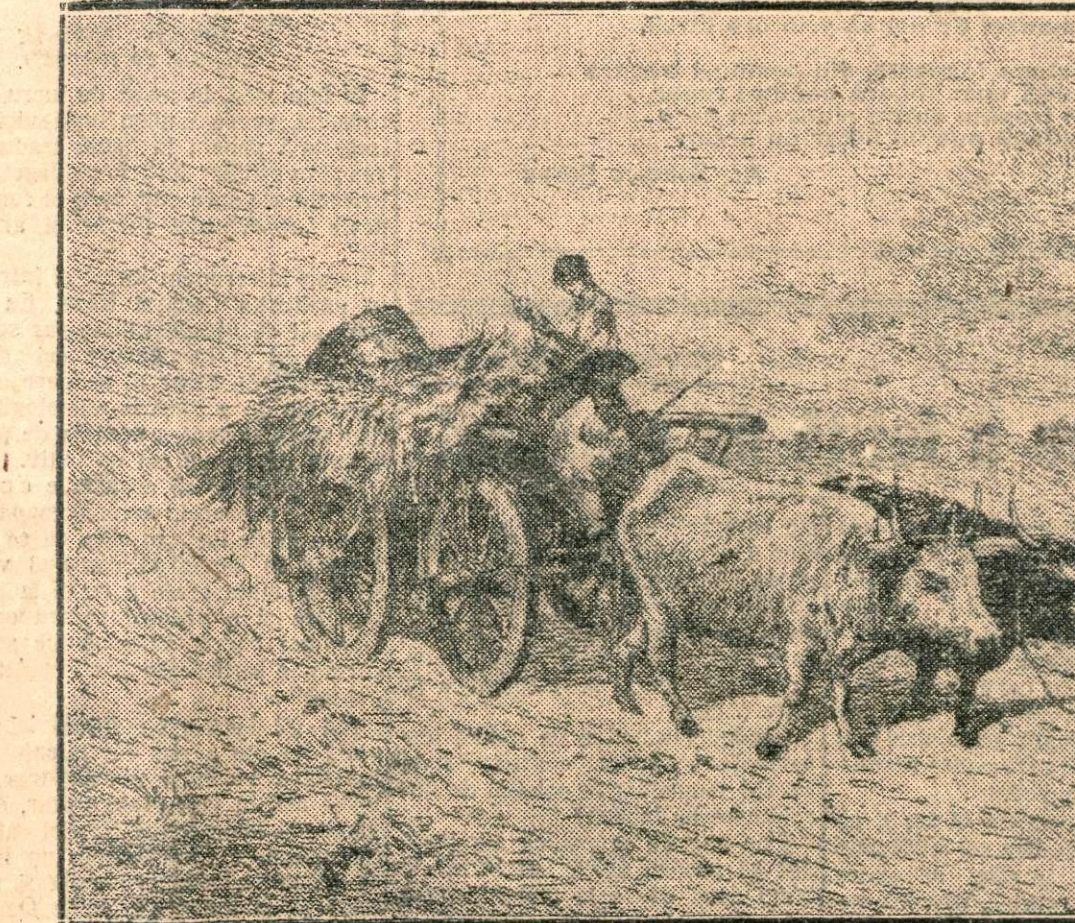
Sonet

Pe luciul tău, lac verde ou-apa clară,
În mii de ani, atăția ochi priviră,
Și nu văzură decât cum se nșiră
Bătrâni brazieri înalți ce te nșoară.

Radu D. Rosetti

Car cu boi

de Teodor Aman

Teodor Aman este unul dintre primii pictori mari ai României, s'ar putea zice pionierul artei picturale la noi. Gravura pe care o reproducem aici și care face parte din genul aqua-forte pe care el l-a cultivat cu multă dragoste, dă o idee exactă a artei lui Aman. E o considerare idilică a naturii, o poetizare a ei, căreia naturalismul, cum ne-am obișnuit noi cu dânsul îi este străin. Dacă e însoțită o comparație, am spune că din gravura de mai sus se degajează o poezie senină asemănătoare celeia a Pastelurilor lui Alexandri, cu care Aman are de altfel multe afinități.

Rolul intelectualilor

A doua zi după succes cunoștii-rea omului. Fieca slabă o găsești flurecată pe panta minimului de rezistență: omul petrece fără a gândi la ziua de mâine. Cel tare, și mai ales cel destinat să rămână tare în viitor, își păstrează frâul conducător, este cu mai multă stăpânire de sine, după succes, decât înainte.

Nouă Românii, ca popor tânăr, ne trebuie o sfortare uriașă asupra noastră, ca să nu ne lășăm țărâni pe panta minimului de rezistență. Și totuși această sfortare trebuie să facem, cu orice sacrificii, fiindcă almintreii suntem perduți.

Dela clasa de jos, nu. Aceste clase, și mai ales aceea a țărânilor, au fost prea obișnuite în trecut ca să mai poată auzi de sacrificii. Țărâni vor împărțirea moșilor lor, precum muncitorii dela oras vor sporirea salariilor. Este desulă sfortare pentru ei, să primească, unul pământ, și alții salarii, sub forma de lege și nu de pomană.

Dela burghezii îmbogății și mai puțin.

Averea era înainte vreme rezultatul prevederii și al virtuților economice. Un bogat era „eo ipso” un om stăpân pe sine, un cap reparator. Astăzi averea este rezultatul combinațiilor ilicite și de gradatoare. Cine zice bogat, — bogat după război, — înțelege samșar de afaceri verose. Dela așezăm omni nu poți cere sacrificii.

Rămân intelectualii.

Uriașă sfortare le-o cerem lor: de nu le va fi prea grea.

Mal întâi, ca preglăire: intelectualii să se exliceze cu gândul din mijlocul în care trăiesc. Să nu audă și să nu vadă interese ce clocoțesc în jurul lor. Să nu se indigneze; sau dacă îndignarea le covârșeste nervii, să nu dea o îmbrăcăminte ideală indignării lor. Mizeriile de astăzi se vor uita, dacă ei nu le încredință în opere literare și artistice. Peste un secol și mai curând chiar, nimeni nu va mai vorbi de eroii și oamenii de Stat, criptoga-mele de astăzi ale ultimului război; nimeni nu va mai face atențiune la marasmul nostru moral. Dacă însă

Ion Mânzu

de I. DRĂGOSLAV

Trecuse și anul 1907 și nu mi mai primii nici o veste dela prietenii mei Gheorghe și Grigore Popescu, proprietari moșiei Pocoleni de Jos. Le scriesem vreo două, trei, scrisori, dar mai ha, să primesc vreun răspuns, — parcă muriseră. Atăta știam din ziare că sprijinul răcoalelor țărănești din anul ista se abătuse și prin județul pocolenilor mei, dar nu mi închipuisem că comuna Pocoleni s'a fi intrat și ea în hora răzvrătiților.

Îl etiam nșite băieți de inimă și care făcuseră mult bine țărânilor. În seara la parte la moșie, le da în schimb un mui preț mai etin decât alți moșieri, pământ și leșes; și împreună cu bari, le boteza copii, și cumna, le sădica o școală model și o biserică; munciseră la înțeghizarea unei mici biblioteci la școală, fundară o bancă dar care nu mersese din pricina că pe vremea aceea țărâni nu aveau încredere în bănci. Și asta, nu le făcea că aveau nevoie de vreo recunoștință ei, ci se născuseră și copilariseră între ei și se pătruseseră de sa flex și nevoile țărânilor, în care înțrevedea puterea de viață a neamului, dar care aveau nevoie de lumină și de îndrumare. Tanta lor când înțea moșia în administrare după moartea mamei lor, a fost să răstrângă băutura de rachiu în sat, pe care țărâni, Duminică își jădeau punga, încât a doua zi unii nu aveau nici de o lăuca de tutun. Pentru asta dădără pe vechiul cărlămar afară, puseră un om de-al lor, să nu vândă decât bere și vin, și astă mărunturi pentru țărâni (țărâni). Toate astea atrăseră dragostea lor, că tot li ziceau „țârcii noștri”. Singur Ion a Mânzului era nemulțumit și striga pe toate cărările că el e fecolul boierului Iordache Popescu, tatăl băloșilor și că și li li se curvine o parte din case și moșie, și că boierul a lăsat testament și că ei l'au doșit.

Totuși, văzând că toate scrisorile mele au fost fără răspuns, dela o vreme mă prinsă bănuială că trebe să li se fi întâmplat ceva și abea așteptai să se mai încălzească afară, ca să mi reped măcar așa de preumblare pe la dânsii. În gândurile astea trecuse și primăvara anului 1907, și tot nu m'am mai dus. Vara mai fusesi prin Moldova, treci și țara anului 1908, și cu multe și multe văluri parcă mă uita de ei, închipindu-mi că si ei m'atăsă de mine.

Când într'una din zile de mijloc de primăvară, așa, pe vremea când prin să înverzească sălciile în Câmpială, pe o vreme căldură și cu un cer șters de

noori, și cu un soare ce parea o mânăță floare de anț ce se deschide fecalul cu îneculă, treci prin Căminia, să mă duc la un prieten ce sta dincolo de Măgureanu, în S. Constantin.

Când pe una din băncile ce duce la podul de lângă pavilionul de pe lac, văd un om care prin portul lui de slăbăbaș la tramvai își arata cel dintâi plinarea amănt. Mă uit la el; parcă îl cunosc, parcă nu. El la rândul se uita la mine și tresări și se ridică în sus, și mi zice îndrăgăniș sapa: „Dună zina, boieru! Mă miștă cumșevă?”

„Dar eu? De unde? Unde m'ai înșă vâgă? S'ă ciutăm sau amintesc undă am mai văzut pe omul ista, dar totuși ca nu cumva să-lie nemănușăiat că s'a s'a înșășet, pe când ei se uita la mine zămbind ca și cum ar fi zis: „Gheci?”

„Aha ce mai faci?”

„Sunt și eu pe aici, — mi răspunde dânsul, de când au murit boierii mei maeștri la țară.”

„Cum? Când au murit, întrebă eu, într-o doară, căntând să prind șirul de unde li cunosc.”

„Ce nu ști?”

„Nu! — El, cum?”

„Apoi n'au fost ucis, când cu răcoalele din anul trecut...”

„Cine?”

„Cocoșul Gheorghe și cocosu Grăsoare. N'ai cuit prin gazele?”

„Aici mă lumina și strigal: — Cum? Gheorghe Popescu dela Pocoleni?”

„Chiar el, răspunde omul. Si atunee, mă uita bine la ei și recunoscu pe vizitiul prietenilor mei pe Dumitra Ciocan, care ne ducea cu trăsura în scăldat și plimbări. Dar vremea făcuse mare schimbare în înfățișarea lui; măștea mai cărunt; făta mai șmerită și mai scărlețată de cutiful suferințelor; se vedea că pe fata lui Ciocan, fusese un nor greoi; și când se luase, dădu să se vadă o nruă mască. Iar odată cu astru mi se nădui și toată panorama satului Pocoleni cu castelul pe deal, între vii și plopi înalți și acoperit cu olane roșii.

„Nu se poate! El, cari s'au purtat ca niște păruși de țărâni?”

„De! boierii răcoșeni, Ciocan, și nmaii Ion, fratele lor vitreg, le-a făcut-o.”

„Vra să zică așa cu căruța, în adă-văr era fratele?”

„O lume știe răspunde Ciocan.

„Întreavă, într-o zi, luându-mă eu cu Popescu și cu Ciocan cu trăsura în scăldat, la moară, la întoarcere, tre-bea, când și într'un țărân povornorât cu sprâncerele acutite și îmbrătate cu bicul pe mână, care fără să dea buzna zina, ceru răgușit un pacio de tutun și piccă ca o furnică, iar după asta, Popescu mi spuseră că țărâni e fecolul meu foste slujnic care a fost la țară lor, și el din asta, se crede fratele lor și vecinic le cere partea lui.”

„Vrit să-lie îmbrăzece și n'ai vrut, care boierul cel bătrân li lasă și într-o parte din moștenire.”

„Da, da, urmă Ciocan, după puțină gândire, o lume știe, așa e el și fecolul boierului bătrân.”

„Si cun, sbucni ea, tocmai țărâni, oia, pe care l'an ajutat tocmai el să treacă așa de înălțoi, că s'an potru vâi lui!”

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”

„Si după ce înal și eu loc urmă: — Era într'un zori de zăă, — coroi seșia arăta că are să fie o zăă, — moșă de primăvară, iar pe să l'au fusesse cu putănică zăpădă, și acum era seacă de tot. Cocosii cântau a vreme bună. Când nmaș ce auze-răm clopotele li biserică, foc prin geamuri: ardea crăma: zăă, —

„Apoi n'ai: ei a venit cu țărâni, cu tot sate; apoi, au mai fost și țărâni, dar sat, pe care l'an omni el că li l'au pus la moșie. Răscuțai au fost aduși într'un zori de zăă când s'au era brumac de somn... Mi-aduc aminte că acum, — Dar, de ce nu ședeți? Luai le pe bănci? Barbi, să vă spm acătăreți cum a fost.”